RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Warszawa, dnia 13 października 2016 r.

IV.7000.63.2015.DZ

Pan
Andrzej Adamczyk
Minister Infrastruktury
i Budownictwa

Szanowny Panie Ministrze

Do Rzecznika Praw Obywatelskich wpływają liczne skargi od właścicieli lokali mieszkalnych, którzy kwestionują obciążanie udziału w prawie użytkowania wieczystego związanego z miejscem postojowym w garażu wielostanowiskowym wyższą stawką procentową opłaty rocznej, niż stawka obowiązująca dla udziału w prawie użytkowania wieczystego związanego z wyodrębnionym lokalem mieszkalnym. Wskazują, że w przypadku, gdy miejsce postojowe w garażu wielostanowiskowym związane jest z lokalem mieszkalnym, w którym zaspokajają swoje potrzeby mieszkaniowe, udział w prawie użytkowania wieczystego gruntu związany z miejscem postojowym powinien być obciążony taką samą stawką procentową opłaty rocznej, jak udział związany z lokalem.

Skarżący podkreślają, że obowiązek urządzenia miejsc postojowych dla samochodów wynika z obowiązujących przepisów. Zgodnie z postanowieniami § 18 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (t.j. Dz.U. z 2015r. poz. 1422), zagospodarowując działkę budowlaną, należy urządzić, stosownie do jej przeznaczenia i sposobu zabudowy, miejsca postojowe dla samochodów użytkowników stałych i przebywających okresowo, w tym również miejsca postojowe dla samochodów, z których korzystają osoby niepełnosprawne. W orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego podkreślono, że w świetle tego przepisu miejsca postojowe muszą być zaprojektowane i urządzone na terenie należącym do inwestora, na którym dana inwestycja ma być realizowana, oraz że muszą one mieć charakter trwały. Nie mogą to być miejsca postojowe tylko na czas budowy lub na pewien początkowy okres użytkowania obiektu budowlanego, w pierwszej dekadzie XXI wieku bowiem posiadanie miejsca do parkowania samochodu jest integralnie związane z budownictwem

Biuro Rzecznika Praw Obywatelskich
al. Solidarności 77
00-090 Warszawa

Tel. centr. (+48 22) 55 17 700
Infolinia obywatelska 800 676 676
biurorzecznika@brpo.gov.pl
www.rpo.gov.pl

mieszkaniowym, tak jak posiadanie piwnicy czy dostęp do suszarni (wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 czerwca 2005 r., I FSK 103/05, M. Podat. 2006, nr 7, s. 38, z dnia 14 listopada 2007 r., II OSK 1498/06, nie publ. i z dnia 8 stycznia 2009 r., I FSK 1798/07, nie publ.).

Przedstawiony problem wywołuje oddźwięk społeczny, ponieważ dotyczy bardzo popularnych współcześnie tzw. garaży wielostanowiskowych. W praktyce deweloperzy - w celu zapewnienia właścicielom lokali mieszkalnych prawa do korzystania z miejsc postojowych - ustanawiają na ich rzecz odrębną własność garażu wielostanowiskowego, jako wydzielonego lokalu niemieszkalnego, po czym właściciele lokali zawierają umowę o sposobie korzystania z poszczególnych miejsc postojowych.

Warto także nadmienić, że w praktyce często zdarza się, iż nabywcy lokali są przymuszani do zakupu miejsca postojowego, mimo iż nie są nim zainteresowani. W świetle orzecznictwa sądowego, deweloper może uzależnić sprzedaż mieszkania od wykupienia miejsca postojowego, nawet jeżeli nabywca nie ma samochodu. W wyroku z dnia 8 listopada 2012r. sygn.akt I CSK 49/12 (www.sn.pl) Sąd Najwyższy uznał, że postanowienie wzorca umowy stosowanego przez dewelopera, zobowiązujące klienta do nabycia razem z lokalem mieszkalnym udziału w lokalu użytkowym stanowiącym miejsce postojowe, nie narusza prawa.

W ocenie Rzecznika Praw Obywatelskich zarzuty podnoszone przez skarżących zasługują na rozważenie, a opisany w skargach stan jest wynikiem wadliwie ukształtowanych przepisów prawnych w omawianym zakresie.

Obowiązek uiszczania opłaty rocznej przez właścicieli wyodrębnionych lokali w takich budynkach, do których przypisane zostały miejsca parkingowe w garażu wielostanowiskowym, jako wieczystych współużytkowników gruntu, wynika bezpośrednio z art. 238 k.c., przy czym stawkę procentową opłaty rocznej ustala się w sposób określony szczegółowo w art. 72 i n. ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2015 r. poz. 1774 ze zm.) - dalej: u.g.n.

Co do zasady, wysokość stawek procentowych opłat rocznych jest uzależniona od określonego w umowie celu, na jaki nieruchomość gruntowa została oddana, i wynosi za nieruchomości gruntowe oddane na cele mieszkaniowe, na realizację urządzeń infrastruktury technicznej i innych celów publicznych oraz działalność sportową – 1% ceny (art. 72 ust. 3 pkt 4 u.g.n.), zaś za pozostałe nieruchomości gruntowe – 3% ceny nieruchomości (art. 72 ust. 3 pkt 5 u.g.n.).

Dalsze przepisy art. 73 u.g.n. regulują sposób określania stawki opłaty rocznej dla szczególnych sytuacji użytkowania wieczystego – dla nieruchomości oddanych na więcej niż na jeden cel (ust. 1), w odniesieniu do których nastąpiła trwała zmiana sposobu

korzystania z nieruchomości powodująca zmianę celu, na który nieruchomość została oddana (ust. 2), a także w sytuacji ustanowienia odrębnej własności lokalu, którego przeznaczenie jest inne niż cel, na który nieruchomość została oddana w użytkowanie wieczyste lub też dla zmiany sposobu korzystania z lokalu (ust. 2a).

W świetle postanowień art. 73 ust. 1 u.g.n., jeżeli nieruchomość gruntowa została oddana w użytkowanie wieczyste na więcej niż jeden cel, stawkę procentową opłaty rocznej przyjmuje się dla tego celu, który w umowie o oddanie w użytkowanie wieczyste został określony jako podstawowy.

W myśl art. 73 ust. 2 u.g.n., jeżeli po oddaniu nieruchomości gruntowej w użytkowanie wieczyste nastąpi trwała zmiana sposobu korzystania z nieruchomości, powodująca zmianę celu, na który nieruchomość została oddana, stawkę procentową opłaty rocznej zmienia się stosownie do tego celu. Przy dokonywaniu zmiany stawki procentowej stosuje się tryb postępowania określony w art. 78-81.

Natomiast przepis art. 73 ust. 2a u.g.n. stanowi, że przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do udziału w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej, w przypadku:

1) ustanowienia odrębnej własności lokalu, którego przeznaczenie jest inne niż cel, na który nieruchomość została oddana w użytkowanie wieczyste, lub
2) zmiany sposobu korzystania z lokalu.

Konsekwencją tego ostatniego przepisu jest stan rzeczy, w którym wobec udziałów w prawie wieczystego użytkowania przysługujących właścicielom wyodrębnionych prawnie lokali na jednej i tej samej nieruchomości mogą być stosowane różne stawki opłaty rocznej.

Przepis art. 73 ust. 2a został dodany do art. 73 u.g.n. na podstawie ustawy z dnia 24 sierpnia 2007 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2007 r. Nr 173, poz. 1218). Zmiana ta podyktowana była stanowiskiem zajętym przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 11 lutego 2004 r., sygn. akt III CZP 103/03 (OSNC 2005, nr 5, poz. 76), zgodnie z którym w obowiązującym dotychczas stanie prawnym ustanowienie odrębnej własności lokalu użytkowego w budynku wzniesionym na nieruchomości oddanej w użytkowanie wieczyste pod budownictwo mieszkaniowe nie uzasadnia zmiany stawki opłaty rocznej. W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, że przedmiotem oddania w użytkowanie wieczyste jest nieruchomość gruntowa, którą stanowi grunt wraz z częściami składowymi, z wyłączeniem budynków i lokali stanowiących odrębny przedmiot własności. Tak określona nieruchomość stanowi też przedmiot opłaty rocznej, a współużytkowanie wieczyste powstałe w wyniku wyodrębnienia lokali ma nadal za przedmiot nieruchomość, a nie wyodrębnione lokale. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zgodnie z art. 73 ust. 2 u.g.n., zmiana stawki opłaty rocznej

następuje w razie trwałej zmiany sposobu korzystania z nieruchomości, powodującej zmianę celu, na który nieruchomość została oddana w użytkowanie wieczyste. Jednak przesłanki te odnoszą się do nieruchomości gruntowej oddanej w użytkowanie wieczyste, a nie do powstałych na niej odrębnych lokali, które nie są przedmiotem użytkowania wieczystego, lecz współwłasności, więc nie dotyczy ich zmiana stawki opłaty rocznej za grunt. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy stwierdził, że samo wyodrębnienie lokalu - mieszkalnego lub użytkowego - nie prowadzi do trwałej zmiany sposobu korzystania z gruntu ani nie powoduje zmiany celu, na jaki nieruchomość została oddana w użytkowanie wieczyste, a zatem art. 73 ust. 2 nie może mieć zastosowania w razie wyodrębnienia własności lokalu.

W uzasadnieniu projektu ustawy z dnia 24 sierpnia 2007 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz zmianie niektórych innych ustaw (Sejm V kadencji, druk nr 1468) wskazano, iż wprowadzenie ust. 2a do art. 73 u.g.n. miało umożliwić zmianę stawki procentowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego w odniesieniu do nieruchomości oddanych na różne cele, w razie ustanowienia odrębnej własności lokalu, o przeznaczeniu innym niż cel, na który nieruchomość została oddana w użytkowanie wieczyste albo w razie zmiany sposobu korzystania z tego lokalu.

Przepis art. 73 ust. 2a u.g.n. stanowi obecnie podstawę prawną do podwyższania właścicielom lokali mieszkalnych przez właścicieli gruntów oddanych w użytkowanie wieczyste – Skarbu Państwa i jednostki samorządu terytorialnego – stawki procentowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego udziału w tym prawie związanego z miejscem postojowym w garażu wielostanowiskowym.

W listach kierowanych do Rzecznika Praw Obywatelskich skarżący wskazują, że mimo wyodrębnienia garażu wielostanowiskowego jako lokalu niemieszkalnego, nieruchomość nadal jest użytkowana na szeroko rozumiane cele mieszkaniowe, gdyż lokal ten służy mieszkańcom budynku posiadającym w nim odrębne nieruchomości mieszkaniowe do przechowywania samochodów - pełni więc funkcje pomocnicze dla lokali mieszkalnych, realizując tym samym jedną z szeroko rozumianych funkcji mieszkaniowych. Przeznaczenie wyodrębnionego lokalu garażowego jest takie samo jak cel, na który nieruchomość została oddana w użytkowanie wieczyste, a więc nie zachodzą przesłanki z art. 73 ust. 2a u.g.n. w zw. z art. 73 ust. 2 tej ustawy do zmiany stawki procentowej opłaty rocznej. Podkreślają, iż brak jest podstaw do uznania, że nastąpiła *„trwała zmiana sposobu korzystania z nieruchomości, powodująca zmianę celu na który nieruchomość została oddana w użytkowanie wieczyste (...)"*. Skoro cel, na który oddano nieruchomość w użytkowanie wieczyste, nie uległ zmianie, nie ma podstaw do podwyższenia stawki procentowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego udziału związanego z miejscem postojowym w hali garażowej.

O dopuszczalności zmiany stawki procentowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego udziału związanego z miejscem postojowym w garażu wielostanowiskowym przesądziło orzecznictwo sądowe. W uchwale z dnia 16 listopada 2012 r., sygn. akt III CZP 62/12 (OSNC 2013, z. 5, poz. 56) Sąd Najwyższy rozstrzygnął, że: „***Ustanowienie odrębnej własności lokalu użytkowego na cele parkingowe w budynku wzniesionym na nieruchomości oddanej w użytkowanie wieczyste pod budownictwo mieszkaniowe stanowi wystarczającą przesłankę umożliwiającą zmianę stawki procentowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntu na podstawie art. 73 ust. 2a w związku z art. 73 ust. 2 i art. 72 ust. 3 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami***”.

W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy wyraził pogląd, zgodnie z którym art. 73 ust. 2a u.g.n. jest przepisem szczególnym, stanowiącym wyjątek od regulacji zawartej w art. 73 ust. 2, i przewiduje odrębne, własne przesłanki uzasadniające zmianę stawki opłaty rocznej w razie wyodrębnienia lokalu lub zmiany sposobu korzystania z niego. W ocenie Sądu Najwyższego, w art. 73 ust. 2a u.g.n. ustawodawca uznał za wystarczające do zmiany stawki procentowej opłaty rocznej z tytułu udziału w użytkowaniu wieczystym nieruchomości gruntowej samo tylko ustanowienie odrębnej własności lokalu, którego przeznaczenie jest inne niż cel, na jaki nieruchomość została oddana w użytkowanie wieczyste lub samą tylko zmianę sposobu korzystania z lokalu, bez względu na to, czy spowodowało to trwałą zmianę sposobu korzystania z nieruchomości, powodującą zmianę celu, na który nieruchomość została oddana. Pozwala to na zmianę stawki procentowej opłaty rocznej w sytuacji ustanowienia odrębnej własności lokalu użytkowego w budynku wzniesionym na nieruchomości oddanej w użytkowanie wieczyste pod budownictwo mieszkaniowe, niezależnie od tego, czy nastąpiła faktyczna zmiana sposobu korzystania lub przeznaczenia tego lokalu ani czy spowodowało to trwałą zmianę sposobu korzystania z nieruchomości powodującą zmianę celu, na który została oddana w użytkowanie wieczyste. Skoro lokal stanowiący odrębną własność jest odrębną nieruchomością i może stanowić przedmiot odrębnego obrotu, podobnie jak udział w nim, nie ma przeszkód, aby od udziału w użytkowaniu wieczystym nieruchomości gruntowej, związanego z udziałem we współwłasności lokalu użytkowego, określać inną stawkę procentową opłaty rocznej niż od udziału w użytkowaniu wieczystym nieruchomości gruntowej związanego z udziałem we współwłasności lokalu mieszkalnego. Dopuszczalność zbycia udziału we współwłasności lokalu użytkowego wraz z udziałem we współużytkowaniu wieczystym gruntu osobom trzecim, niezwiązanym z nieruchomością mieszkaniową, przerywa jakikolwiek związek funkcjonalny między nieruchomością stanowiącą lokal użytkowy i nieruchomością stanowiącą lokal mieszkalny i nie pozwala na utożsamianie ich przeznaczenia i celu.

Jakkolwiek wspomniana uchwała Sądu Najwyższego przesądziła o dopuszczalności zmiany stawki procentowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego udziału

związanego z miejscem postojowym w garażu wielostanowiskowym w budynku wielomieszkaniowym na skutek samego tylko ustanowienia odrębnej własności takiego garażu, to jednak ukształtowana wykładnia wskazanych wyżej regulacji prawnych jest krytykowana.

Na problem dotyczący wykładni omawianych przepisów uwagę zwrócił również Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego w publikacji „Uwagi o stwierdzonych nieprawidłowościach i lukach w prawie". Warszawa 2015. opublikowanych na stronie internetowej www.sn.gov.pl.

W publikacji tej wskazano, że wspomniana wyżej uchwała Sądu Najwyższego przyjmuje jeden z możliwych sposobów wykładni art. 73 ust. 2a u.g.n., co jednak nie oznacza, że ukształtowana przez nią praktyka nie jest źródłem kontrowersji i krytyki. W ocenie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, powodów do krytyki dostarcza jednak nie samo uzasadnienie stanowiska Sądu Najwyższego, lecz treść przepisów, do których się ona odnosi. Sąd Najwyższy dokonał wykładni systemowej, mając na uwadze przede wszystkim art. 2 ust. 1 i 4 ustawy z 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 1892). Przepisy te nie pozwalają zaś traktować garażu wielostanowiskowego jako części składowej lokalu mieszkalnego. Stąd też w orzecznictwie sądów – i to nie tylko SN – utrwala się stanowisko, zgodnie z którym przeznaczenie ustanowionego lokalu garażowego nie może być rozumiane jako „cel mieszkaniowy", na który nieruchomość została oddana w użytkowanie wieczyste. W uchwale składu siedmiu sędziów NSA z dnia 27 lutego 2012 r., sygn. akt II FPS 4/11 (ONSAiWSA 2012, z. 3, poz. 36) zwraca się uwagę na brak przystosowania takiego lokalu do stałego przebywania ludzi, co tym samym świadczy o jego funkcji użytkowej. Taka kwalifikacja prawna przesądziła w ocenie Sądu Najwyższego o potrzebie stosowania art. 73 ust. 2a pkt 1 u.g.n. do wyodrębnionego prawnie lokalu garażowego. Skutkiem tego jest zmiana stawki opłaty rocznej jedynie na skutek ustanowienia jego odrębnej własności.

We wspomnianej publikacji wskazano na wyjątkowe nagromadzenie niejednoznacznych terminów prawnych w przepisie art. 73 ust. 2a u.g.n. Podkreślono, że kwestia wykładni tego przepisu przedstawiałaby się jako relatywnie łatwa do rozstrzygnięcia, gdyby ustawodawca operował tutaj jedynie pojęciem „*celu, na jaki nieruchomość gruntowa została oddana w użytkowanie wieczyste*", ma on bowiem ustalone znaczenie, wynikające wprost z art. 72 ust. 3 u.g.n. Dążąc jednak do „uszczelnienia" regulacji prawnej oraz zapobieżenia obchodzeniu ustawy, przepis określa przesłanki odpowiedniego stosowania zróżnicowanych stawek opłaty rocznej w odniesieniu do „przeznaczenia lokalu" (pkt 1), jak również „sposobu korzystania z lokalu" (pkt 2). Taka konstrukcja przepisu obniża pewność prawa, nie pozwala w pełni przewidzieć sytuacji, które pociągają za sobą zmianę stawki opłaty rocznej, co z kolei nasuwa konstatację o

możliwym naruszeniu zasad zaufania oraz przyzwoitej legislacji, będących ważnymi komponentami klauzuli demokratycznego państwa prawnego w art. 2 Konstytucji RP.

Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego zwrócił także uwagę, że ustawa z 24 sierpnia 2007 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz o zmianie niektórych innych ustaw, mocą której wprowadzono do art. 73 u.g.n. przepis ust. 2a, nie zawiera regulacji przechodnich, za wyjątkiem art. 8 i 9 (oba nie dotyczą jednak problemu, o jakim tutaj mowa). Stąd też ustanowienie art. 73 ust. 2a u.g.n. umożliwiło podnoszenie stawki procentowej opłaty rocznej z tytułu wieczystego użytkowania od udziału związanego z prawem własności wyodrębnionego garażu wielostanowiskowego również w tych przypadkach, kiedy prawo zostało ustanowione przed wejściem w życie ustawy. Kwestię tę rozstrzygnął Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 8 października 2015 r. sygn. akt III CZP 53/15 (LEX nr 1801917, www.sn.pl, Biul.SN 2015/10/5, KSAG 2016/2/119-120, M.Prawn. 2015/22/1179), w której stwierdził, że: „*Wprowadzony ustawą z dnia 24 sierpnia 2007 roku o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 173, poz. 1218) art. 73 ust. 2a pkt 1 u.g.n. stanowi podstawę do zmiany stawki opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste nieruchomości gruntowej także wtedy, gdy ustanowienie odrębnej własności lokalu użytkowego w budynku wzniesionym na tej nieruchomości nastąpiło przed dniem wejścia tego przepisu w życie*”.

Taki sposób stanowienia prawa Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego ocenił jako rażąco podważający zasadę zaufania do państwa i prawa, wyrażaną jako pochodna klauzuli demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji).

W związku z powyższymi uwagami – w ocenie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego – niezależnie od ewentualnego usunięcia niekonstytucyjności prawa – celowe wydaje się rozważenie, czy wskazane wyżej wady regulacji prawnej art. 73 ust. 2a u.g.n. nie uzasadniają jej uściślenia i w szczególności wyeliminowania możliwości obciążania udziału w prawie użytkowania wieczystego od garaży wielostanowiskowych stawką procentową opłaty rocznej wyższą, niż dla wyodrębnionych prawnie lokali mieszkalnych.

Za koniecznością doprecyzowania przez ustawodawcę omawianego przepisu, zdaniem Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego przemawia również to, że rozwiązania, o jakim mowa, nie można uważać za społecznie sprawiedliwe, zważywszy na cel (przeznaczenie) garaży ogólnie związany z normalnym korzystaniem z lokalu mieszkalnego oraz na powszechną praktykę sprzedaży miejsca parkingowego w garażu wielostanowiskowym łącznie z lokalem mieszkalnym w budynku wielorodzinnym.

Rzecznik Praw Obywatelskich podziela wyżej przedstawione uwagi krytyczne wobec regulacji zawartej w art. 73 ust. 2a u.g.n.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę, że poczucie niesprawiedliwości właścicieli lokali mieszkalnych będących współwłaścicielami lokali garażowych z miejscami postojowymi, którym na podstawie kwestionowanego wyżej art. 73 ust. 2a u.g.n. podwyższona została stawka procentowa opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego udziału w tym prawie związanego z miejscem postojowym może pogłębić również okoliczność, że w przygotowanym przez resort projekcie ustawy o przekształceniu współużytkowania wieczystego gruntów zabudowanych na cele mieszkaniowe we współwłasność gruntów (projekt z dnia 11 sierpnia 2016r., udostępniony na stronie internetowej Rządowego Centrum Legislacji), zaproponowano wydłużenie okresu wnoszenia opłaty przekształceniowej – w przypadku udziałów w użytkowaniu wieczystym, w odniesieniu do których w dniu 31 grudnia 2016r. obowiązywała stawka procentowa opłaty rocznej inna niż 1%.

Zgodnie z zasadą przyjętą w art. 3 ust. 1 *projektu ustawy* z tytułu przekształcenia prawa współużytkowania wieczystego gruntu w prawo współwłasności tego gruntu, o którym mowa w art. 1, współwłaściciel przez okres 20 lat, liczony od dnia 1 stycznia 2017r., ponosi opłatę przekształceniową. Natomiast w świetle postanowień art. 3 ust. 3 *projektu ustawy* w przypadku udziałów w użytkowaniu wieczystym, w odniesieniu do których w dniu 31 grudnia 2016r. obowiązywała stawka opłaty rocznej inna niż 1%, roczną opłatę przekształceniową wnosi się do końca okresu, na który ustanowione było użytkowanie wieczyste.

W związku z powyższym, działając na podstawie art. 16 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 15 lipca 1987r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz.U. z 2014r. poz. 1648 ze zm.) zwracam się z prośbą o zajęcie przez Pana Ministra stanowiska odnośnie przedstawionego problemu, jak również o rozważenie celowości podjęcia działań legislacyjnych celem wyeliminowania wątpliwości powstających na tle stosowania omawianego przepisu prawa.

Rzecznik Praw Obywatelskich będzie wdzięczny za poinformowanie o stanowisku Pana Ministra zajętym w tej sprawie.

Z poważaniem